

Я повністю погоджуюсь із такою позицією, адже чим більше та глибше занурюєшся в інформацію, тим ясніше усвідомлюєш, що твоє пізнання є лише частинкою всеосвяжної світобудови.

Чилійський філософ Даріо Салас Соммер писав: «Современный человек-это дикарь, окруженный технологиями» (см. Сколько стоит человек?)

З цим твердженням важко не погодитися, адже прослідковуючи вчинки більшості людей важко сказати, що вони знаходяться на вершині ланцюга. Керуючись Его, людина вважає себе істотою з великої літери, яка не потребує саморозвитку.

Отже, я впевнено можу сказати, що якщо кожен із зробить крок на зустріч розвитку самого себе-це стане глобальним прогресом для всього суспільства.

Література:

1. Філософські аспекти дослідження каузальності в соціально-гуманітарній сфері: монографія. 2021. 406 с.
2. Філософія: підручник для студентів вищих навчальних закладів / за ред. Л.В. Губерського. Харків: Фоліо, 2013. 510 с.

*Йорж Єлизавета, студентка I року
навчання факультету іноземних мов
Університету Ушинського*

*Науковий керівник: Атаманюк З. М.,
доктор філософських наук, доцент кафедри філософії,
соціології та менеджменту соціокультурної діяльності Університету Ушинського*

СЕНС ЖИТТЯ – В ЧОМУ ВІН?

Загалом, кожна людина повинна особисто пройти процес пошуку власного сенсу життя і в подальшому його реалізувати. Реалізація сенсу є для людини імперативною необхідністю через закінчення, обмеженість і незворотність буття людини в світі, неможливість відкласти щось на потім, неповторність тих можливостей, які представляє людині кожна конкретна ситуація. Здійснюючи сенс свого життя, людина здійснює тим самим себе.

Сенс життя кожній людині відкривається по-різному, оскільки кожна людина індивідуальна і неповторна. Зміст мети життя змінюється не тільки залежно від історичних умов буття людини, але і від його вікових особливостей: в юності цілі одні, в зрілості і поважному віці вони інші. Тільки ми самі свідомо чи стихійно, навмисно чи мимоволі самими способами нашого буття надаємо їй сенс, тим самим, вибираємо і творимо свою людську сутність. «Тільки ми і ніхто інший», – пише в своїй книзі «Час людського буття» талановитий філософ Н. Н. Трубніков. Сенс життя – це самостійний свідомий вибір тих цінностей, які за Е. Фроммом орієнтують людину не на те, щоб мати (установка на володіння), а на те, щоб бути.

Для багатьох людей сенсом життя виступає самореалізація особистості, в потребі творити та віддавати, самовіддано служити іншим. Збільшення значимості особистості, збільшує її вплив на оточуючих людей. В такому випадку сенс життя полягає у власному вдосконаленні, поліпшенні навколишнього світу, покращенні життя інших. Тільки подібними діями досягаються вищі виміри власного життя.

Для інших сенс життя полягає в осягненні істини. Загалом вона є неосяжною, але шлях пізнання є розвитком людської особистості, сходження по безкінечних щаблинах

догори. Тут виникає питання: навіщо йти, якщо це не матиме завершення? Доцільно буде відповісти словами Едуарда Бернштейна: «Движение всё, конечная цель – ничто». С енс полягає не в результаті, або кінцевій цілі. Сенс полягає в процесі пізнання глибокого і неосяжного. Якщо нам відкриється хоча б мізерна часточка чогось безмежно великого – це вже буде сенсом нашого існування. Ні порожнього, ні безсутнісного, а сповненого розумінням. Переконавання в тому, що протягом цього шляху пізнання істини людина удосконалюється. Розвиток є рухом, а рух є безпосереднім проявом життя. Тому істинним сенсом життя буде щоденна боротьба, щоденні шукання, щоденна робота, думки.

Слід відмітити, що в суспільстві існує досить поширена думка, згідно якої сенс життя пов'язаний зі спрямованістю до щастя, насолоди, радості. А також, що критерієм відсутності сенсу є нудьга. Але таке абстрактне розуміння щастя, сумнівна радість та насолода ніколи не стануть повноцінним сенсом, що суцільно наповнює життя. Адже виступають другорядним, похідним від певної справи, емоційним почуванням підйому від звершеної дії.

Сенс життя в тому, щоб віднайти своє покликання і слідувати йому, тобто, в тому щоб служити справі життя. Бо тільки виявлення та усвідомлення справи всього життя наділить людину відчуттям тривалого задоволення. Треба ставити перед собою чітко визначені духовні, професійні, особисті чи інші цілі і знаходити мужність щоб їх досягти. Такий багатий спектр уявлень про сенс життя можна пояснити висловом: «Скільки поглядів на життя, стільки ж і сенсів».

Насамкінець варто процитувати слова римського філософа Луція Аннея Сенеки: «Турбуватися слід не про те, щоб жити довго, а про те, щоб прожити вдоволено... Чи багато

Отже, можна зробити висновок, що проблема сенсу життя є однією з основоположних в напрямку філософської проблематики. Більше того, вона пов'язана з визначенням таких категорій як свобода, щастя, радість, мораль, істина та ін. Людина осмислює власне життя і життя оточуючих, насамперед виходячи із власного світогляду і переконань, загального становища і розвитку суспільства. Самопізнання може допомогти кожній людині знайти та реалізувати свій сенс життя.

Література:

1. Філософія: підручник для студентів вищих навчальних закладів / за ред. Л.В. Губерського. Харків: Фоліо, 2013. 510 с.
2. Хокинг С. Три книги о пространстве и времени. Санкт-Петербург: ЗАО «Торгово-издательский дом «Амфора», 2014. 366 с.

*Шелуханова Анастасія, студентка I року навчання
факультету іноземних мов Університету Ушинського
Науковий керівник : Атаманюк З. М.,
доктор філософських наук, доцент кафедри філософії,
соціології та менеджменту соціокультурної діяльності
Університету Ушинського*

ПРОБЛЕМА СМЕРТІ В ІСТОРІЇ КУЛЬТУРИ

Проблема смерті постає як фундаментальна ще на зорі людського існування.

Найдавніші відомі нам гробниці належать неандертальцям. Вони свідчать про щось значно більше і зовсім інше, ніж просте закопування в землю.

Гіпотеза про наявність віри у відродження або в те, що померлі продовжують жити у подібні привиди, є цілком слушною, бо йдеться про два фундаментальні вірування людства